

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historia Missionis Anglicanae Societatis Iesv

More, Henry

Avdomari, 1660

Quas virtutes praecipue coluerit. n. 15.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38320

1595.

pleffet. Quem verò fructum in cooptato protulerit ea quæ trans Alpes facta fuerat dilatio, alio scripto ostendit. "Recordare, inquit, & frequenter memoriâ repete illum diem, quo Societatis desiderio inflammatus, tam saepe, tamque constanter petiisti admitti: Recole quas lachrymas, & quàm frequenter profuderis, & sedens solitarius in conclau in quæ doloris signa, in quos singultus eruperis, cum te differri cogitares. Quàm felices arbitrabaris eos qui admissi illo poterantur bono quod ardentè optauerant! Quàm arctam, & quàm suauem existimasti illam esse coniunctionem quæ cum Deo, & cum hominibus Societatis intercedit? Quid tum de ijs sentiebas cum videbas orantes? Nimirum absorptos rebaris in contemplatione Dei. Quàm grata tibi fuere tunc cilicia? cum Deo conuersari quàm dulce? vt quando non dabatur esse ex illis, saltem imitatione virtutum vestigia legeres, tanquam peregrinus post eos tendens ad patriam. Recordare iam, *Roberte*, non te foris nunc stare desideris languidum, sed esse filium eiusdem Domini *Iesu Christi*, membrum eiusdem Societatis, & qui pridem aliorum virtutem admirabare, nunc tu exemplum factus es in quod alij intueantur. Quam igitur de ijs opinionem tum cum nondum ex iis esses concepisti, & de eorum felici conditione, ac vitæ perfectione existimationem, eandem cogita eos iam de te habere, qui ad eandem tecum Societatem aspirant; vt quemadmodum horum de Societate nunc fratrum exemplo & conuersatione tu in vocatione tunc confirmabaris, ij qui pari tecum desiderio nunc certant tuâ modestiâ, tuâ mansuetudine & caritate, cæterarumque virtutum exercitatione in proposito sibi vitæ genere roborentur.)

Quas virtutes præcipue coluerit.

XV. Huic prætorum memoriæ reliquarum deinde firmamenta virtutum coniungens, ad perfectæ vitæ apicem summa contentione anhelabat, & sapiens Architectus, non tenue & exile aliquod, sed iam tum stabile, ac nullis infirmorum procellis ædificium meditabatur, atque in primis in sui met cognitione fundamentum collocavit; Quæ cognitio quoniam & se ipsa est ad omne genus virtutis sustentandum necessaria, & antiquorum omnium est celebrata vocibus, quâ cogitatione, & quibus verbis à nostro *Southwello* concepta, delineata, ac menti memori infixæ est (quanquam id ab *Antonio Suqueti*, viro formandis ad pietatem animis facto, velut sempiternæ dignæ memoriæ, in *via vitæ* inuenitur proditum) hic adscribam, *Quid fui Domine? Quid sum? & quid ero? fui nihil, nihil sum, & ero forte peior nihilo? fui conceptus in peccato originali; plenus sum peccato actuali; quis scit an sim damnandus pena Gehennali? fui in ingressu miserabilis; miserabilior sum in progressu; miserrimus forte ero in egressu. Fui sperma fetidum, sum saccus stercoreum, ero esca vermium. Cum essem nihil, fui sine periculo damnationis, & sine spe salutis: sum iam in spe dubia, & graui periculo: ero autem vel ex re sperata felix, vel in periculi successu infelicissimus. Sic fui vt damnari non possem, sic sum vt saluari vix possim, sic ero vt in æternum damnatus, vel in æternum saluus. Quid fuerim scio, fui enim pessimus: Quid sim nescio,*

Sui cognitio.

fm nescio, quia de gratia incertus, quid ero ignoro, quia de salute dubius. Quod 1595° fui, Domine, ignosce, quod sum corrige, quod ero derige, dirige inquam, a malo præterito, in bono præsentis, ad præmium futurum: Amen.

Tum vero cum certissimè decreuisset viuendum sibi esse ac moriendum in Societate Iesu, nec aliter salutem animæ sempiternam omnino sperandam, quemadmodum Deo vocante eam fuerat amplexus, eadem animi firmitate & constantiâ propositum sibi habuit non alijs medijs uti ad vitæ rationem instituendam, quàm quæ Societati sunt propria; Illa vero omnia promptissimè libentissimèque amplecti quæ in Societate, vel in regulis traduntur, vel actione vlturpantur, & præcipuâ obleruantia colere superiores, quos Christi ac diuinæ eius voluntatis interpretes agnoscebat, & quorum ea propter decreta (quod ad victum, vestitum, habitationem, munera, cæteraque id genus attinget) indubitanter crederet à Christo proficisci. Cogitationem vero de Societate ineunda à Deo sibi iudicatam esse, his argumentis conficiebat. In primis quod in deliberatione de vitæ statu deligendo habuerit præ oculis Christi crucifixi imitationem, & amorem, ad quæ duo omni conatu enitendū sibi esset; sui mortificationem, & mundi perfecta despicientia: Tum quod de antea vitæ peccatis necesse esset satisfacere: quod deinde infirmitatis propriæ ac miseræ atque ignorantia conscio quærendus esset dux vitæ & viæ; ideoque non modo sapientis esse tradere se regendum in omnibus Dei ministris & interpretibus, sed & perquam necessariū: Postremò quod si Deo ita videretur, auerteretiam proximo vtilem esse suam operâ: Ea autem quando, & quo modo utilis esse possit à superioribus Dei vicem gerentibus quàm optimè discitur. Hæ cogitationes (inquit) cum sint eiusmodi ut humani generis hosti inimicissimæ sint, & eum plurimum torqueant, non potest vitæ ratio in his sincerissimè fundata ab eo hoste proficisci, sed à Deo cuius causa agitur necesse est menti iniici.

Denique quando huiusmodi rebus propositis Societatem ingressus ipse sum, aliud in omni vita expectare non debeo, quàm ut ea mihi eueniant quæ in illa ab exordio quærenda esse duxi, videlicet pati & continuis affligi molestijs, ut nè horâ quidè quietis habeâ, imò verò in Dei præcipuis beneficijs ponendū erit affici molestia, quando hæc sola via est ad Christi similitudinē, qui nè momento quidè vno tēporis vacuus fuit à molestia aut dolore. Ex aduerso si aliter accideret, verendū tum quænam admodum propter meam ingritudinē negatur nunc id propter quod hoc Societatis institutum arripui, negetur & in futuro præmium; neque me debeo ea hora censere Religiosum, quâ hora nihil egerim aut passus fuerim pro Dei amore. Quidquid verò suggeretur his contrarium fundamentis certissimè peruasum habeo à malo dæmone suggeri, ut illudum me suis induat laqueis.

XVI. Romæ in Societatem cooptatus magnam tamen partē Tyrocinij exegit Tornaci in Belgio, ne vi scilicet ardentem Sanctis desiderijs iuuenem, immoderatis Italiæ aestibus nondum parem, duo in vno corpore calores opprimerent, utque tam præclaris dotibus ornato, & qui per ardorem quærendi spem ex-